

Dijous 12 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 7,21-29): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tothom qui em diu: ‘Senyor, Senyor’, entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel. Aquell dia, molts em diran: ‘Senyor, Senyor, ¿no és cert que en nom teu vam profetitzar, i vam treure dimonis, i vam fer molts miracles?’. Llavors jo els diré clarament: ‘No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obràveu el mal!’.

»Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, i la casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa».

Quan Jesús hagué acabat aquests ensenyaments, la gent va quedar admirada de la seva doctrina, perquè els ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei.

«No tothom qui em diu: ‘Senyor, Senyor’, entrarà al Regne del cel»

Mn. Joan Pere PULIDO i Gutiérrez Secretari del bisbe de Sant Feliu

(Sant Feliu de Llobregat, Espanya)

Avui, ens colpeix l'afirmació rotunda de Jesús: «No entrarà al Regne del cel tothom

qui em diu: ‘Senyor, Senyor’; hi entraran només els qui compleixen la voluntat del meu pare del cel» (Mt 7,21). Si més no, aquesta afirmació ens demana responsabilitat en la nostra condició de cristians, tot sentint la urgència de donar un bon testimoniatge de la nostra fe.

Edificar la casa sobre roca és una imatge clara que ens convida a valorar el compromís de fe, el qual no pot limitar-se només a unes paraules boniques, sinó que ha d'estar fonamentat en l'autoritat de les obres, impregnades de caritat. Un d'aquests dies de juny, l'Església recorda la vida de sant Pelai, màrtir de la castedat al llindar de la joventut. Sant Bernat, recordant la vida de Pelai, ens diu en el seu tractat sobre els costums i ministeri dels bisbes: «La castedat, per més bella que sigui, no té cap valor, ni mèrit, sense la caritat. Puresa sense amor és com la llàntia sense oli; però diu la saviesa: ¡Que bonica és la saviesa amb amor! Amb aquell amor que ens explica l'Apòstol: Que prové d'un cor net, d'una consciència recta i d'una fe sincera».

La paraula clara, amb la força de la caritat, manifesta l'autoritat de Jesús, la qual provocava la sorpresa als seus conciutadans: «La gent quedà sorpresa de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la Llei, sinó amb autoritat» (Mt 7,28-29). La nostra pregària i contemplació d'avui, ha d'anar acompanyada d'una reflexió seriosa: ¿Com parlo i actuo en la meua vida com a cristià? ¿Com concreto el meu testimoniatge? ¿Com concreto el manament de l'amor en la meua vida personal, familiar, laboral, etc.? No són les paraules ni les pregàries sense cap compromís les que hi compten, sinó el treball per viure d'acord amb el Projecte de Déu. La nostra pregària hauria de ser sempre una expressió del nostre desig de fer el bé i una petició d'ajuda, perquè reconeixem la nostra feblesa.

Senyor, que la nostra pregària sempre vagi acompanyada de la força de la caritat.